

delse med nedtagningen af en gammel mølle og opsætningen af en ny. Jeg opfatter det mere som en praktisk ting, som vi vel nok kan blive enige om.

Det samme gælder biogas. Der er jo flere af høringssvarene, som lægger op til, at tilskuddet til biogas også skal omfatte bioforgasning, og det kan vi fra Socialdemokraternes side godt se fornuften i.

Det, der er vigtigt for os, og som er det overordnede spørgsmål, vi har brug for at få afklaret i udvalgsbehandlingen, er, at vi med det her forslag ikke åbner unødigt op for et frit affaldsmarked, som vil betyde, at vi får fornøjelsen af det halve Nordeuropas affald i Danmark. Det synes vi sådan set ikke der er nogen grund til. Men vi synes også, det er vigtigt, at vi sikrer, at vi fortsat har mulighed for udbygning af f.eks. fjernvarmenettet, som vi jo mener er en vældig, vældig god ting i Danmark.

Samlet set vil jeg sige, at vi har masser af drøfte – der er rigtig meget indhold i det her lovforslag – men vores udgangspunkt er, at vi er meget enige, og at vi støtter forslaget.

Kl. 18:30

Formanden:

Tak til fru Mette Gjerskov. Vi går videre i ordførrækken med hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 18:30

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan huske fra min barndom – det er jo ikke så længe siden – at en af mine store fornøjelser var at spille et spil, der hed »Lad millionerne rulle«. Det handlede ganske kort om, at den, som hurtigst muligt kunne få brugt 1 mio. kr., vandt. Lidt samme fornemmelse har jeg haft, når vi har siddet og forhandlet de her subsidier til forskellige vedvarende energi-former. De, der hurtigst muligt kan få brugt flest godt nok ikke millioner, vi har nok snarere tre nuller mere på, nemlig milliarder, er dem, der har den reneste samvittighed; det er dem, der har den reneste hensigt; det er dem, der tager prisen for at ville redde kloden. Sådan kan man sådan set meget kort opsummere hele klima- og energidebatten.

Jeg vil tillade mig at komme med et lille spørgsmål. Henset til at vi i dag ikke har en eneste vedvarende energi-form, som er konkurrencedygtig, er det så mest fornuftigt at bruge pengene på at understøtte nogle ikke konkurrencedygtige produktionsformer, eller er det mest fornuftigt at bruge pengene på at udvikle noget, der på sigt kan være konkurrencedygtigt? Det

spørgsmål vil ikke være ukendt for de få tilhørere, der måtte være til den her debat, for det har jeg stillet masser af gange. Dog kniber det stadig med svaret.

I alle andre sammenhænge vil man naturligvis sige: Det er jo ikke holdbart i længden at skulle basere en politik på hele tiden at skulle have statsfinansiering. Selvfølgelig må man prøve på at forske og udvikle, sådan at man finder frem til noget, der altså kan være konkurrencedygtigt, og på det tidspunkt få et fuldstændigt skift fra vores afhængighed i dag af fossile brændstoffer til at have noget, der altså ikke udleder det forkætrede stof CO₂ og andre drivhusgasser. Men svaret blæser fuldstændig i vinden. Det synes jeg er tankevækkende og manende for klimadebatten.

Der er jo ingen tvivl om, at forslaget her vil føre til mere vedvarende energi i Danmark, og det er sådan set godt. Vi har et stort problem med afhængigheden af Mellemosten, når det kommer til den store olieafhængighed, som vi i dag har i vores energiforsyning, og derfor er det sådan set godt, at vi bevæger os i retning af mere vedvarende energi. Vedvarende energi betyder også forsyningsuafhængighed, og det tror vi er godt. Men spørgsmålet er, om man på lang sigt kommer hurtigst i mål ved at bruge energiformer, som ikke er konkurrencedygtige, eller ved at forske i energiformer, som vil blive konkurrencedygtige.

Endnu et område, som for mig at se har været en lille smule besynderligt i debatten, er, at man hele tiden har været enig om, hvad målet er – det er de her 20 pct. vedvarende energi – men det har været fuldstændig upåvirkeligt af, hvorvidt man så ville give støtte i 22.000, 23.000 eller 20.000 fuldlasttimer til vindmøllerne, og fuldstændig upåvirkeligt af, om man ville give 10, 15 eller 12 øre til biogas og tilsvarende for biomasse. Det tankevækkende er bare, hvordan man kan fastholde et mål, men lade de midler, hvormed man skal nå målet, variere. I alle andre politiske forhandlinger, som jeg har været med i, har det været sådan, at midlerne og målet hang sammen, men det gør det ikke i energipolitikken, det gør det ikke i klimadebatten, og det er jo altså et interessant raffinement, som man må tage at acceptere med al sin logiske sans eller andet.

Med de ord vil jeg sige, at det her jo er en central del af energiforliget. Det er helt klart her, de fleste penge bliver brugt. Det er her, PSO'en virkelig har sin berettigelse, i hvert fald set med